పిన్ని

"పిన్నీ! వస్తున్నా పిన్నీ నువ్వు నాకు నా చేతుల మీద బహూకరించిన వేళ్ళ గుర్తు మధుర స్మృతులలో ఇంతవరకు నన్ను కొచ్చిన నేను చదువైపోయి నీ దగ్గరకు పరుగెట్టుకొస్తున్నాను అనాథను కాదు నువ్వు చెయ్యెత్తితే అమ్మమ్మ ఒడిలో దాగడానికి...."

అంగాజా వచ్చిన ఉత్తరంలోని ఆ మాటలే పదేపదే చదువుతోంది జగదీశ్వరి.

కళ్ళనుండి ఆనంద బాష్పాలు చెంపలమీదుగా జారిపోతున్నాయి. ఆమె పెదవులు వణుకుతున్నాయి. ఆ ఒక్క మాట కోసం ఎంతకాలం నుండి ఎదురు చూసింది! చాలు చాలు, నాకిక తనమీద కోపం లేదు. ఇంతకాలం తను వినాలనుకున్న దంతో మధురమైన [illegible]? ఎవరి పరిహాసమూ తనను బాధపెట్టలేదు. కాని ఎవరైనా తే తను పది నందనల్ని

(నీ)

రాలు తన చేతుల మీదుగా పెంచిందో వాడు మానం వహిస్తే సరిపెట్టుకో లేక పోయింది. ఇన్ని ఏళ్ళుగా 'ఎప్పుడైనా వాడు రాకపోతాడా' అని తలుపులు బార్లా తెరిచివుంచింది. తన విశ్వాసమెప్పుడూ తనను మోసం చేయదు. వాడొకరోజు వస్తాడు.'

“ఎంతవాడయి వుంటాడో! బి. ఏ. పాస్ అయిన నా కొడుకును ఎంతమంది గౌరవిస్తారో! ఒంట్లు సరిగా చెప్పడం రాలేదని పిన్ని చేత మొట్టికాయలు తిన్నవాడి అడుగులకు ఎంతమంది మడుగులొత్తాలో... ఆ లెక్కలు అప్పన్నీ చేయ లేక ఎంతగా సతమతమైపోయి చిక్కిపోయాడో బిడ్డ! అన్నిటి మధ్యా ఈ బీద పిన్ని, ఎవరి చేతిలో అయితే దెబ్బలు తిన లేక పారిపోయాడో ఆ పిన్ని ఇంకా గుర్తుందా? ఎంత అదృష్ట వంతురాలిని చేస్తున్నావురా!”

ఈ ఇంటికొచ్చిన ఇంతకాలానికి ఆమె మనసు ఆనం దంతో గంతులేసింది. అప్పుడే అక్కడికొచ్చిన తన చిన్నోం డేళ్ళ పెద్ద కొడుకును ఒళ్ళోకి తీసుకుని గట్టిగా ముద్దు పెట్టు కుంది.

“రాజా! ఈరోజు మీ అన్నయ్య వస్తున్నాడురా.”

వాడు అమ్మవైపు నిర్లిప్తంగా చూస్తూ “అన్నయ్యె వరు నాకు” అన్నాడు.

ఆమె వాడి బుగ్గలు నిమురుతూ అంది “నా పిచ్చి

తండ్రి! నీ కేమీ తెలియదు. రమేశవన్నయ్య లేడూ వాడురా."

రాజా ఒక్కమారు ఆశ్చర్యపోయి నోరు చప్పరించాడు.

"వాడు నా కన్నయ్యేంటి? వాళ్ళాగా నీ దగ్గరే వున్నాడా ఏం?"

తల్లి మనస్సు చివుక్కుమంది. తన కొడుకు మనస్తత్వం తెలిసినా వాడి మాటలకు ఎప్పటికప్పుడు ఆమె బాధపడుతూనే ఉంటుంది.

"అవును బాబూ! నీలాగ వాడు నా దగ్గర లేడు. నువ్వు మాత్రమే నా కొడుకువు. కానీ నువ్వు నీ తల్లి బ్రతికుండగా ఆమె కేవిధంగానూ, పనికి రావు. ఆమె శవానికి మాత్రం కొరివి పెట్టగలవులే" ఆమె బాధను మనసులోనే దాచుకుని అంది—

"నీ మాటలకేంగాని ఈరోజు రమేష్ వస్తున్నాడు. గూడుబండి కట్టించుకు వెళ్ళు స్టేషనుకు."

"పోమ్మా. నువ్వెప్పుడూ ఇంతే. ఇవ్వాడు కోడిపందేలం కొస్తానని చెప్పావు. రా. పోతే వాళ్ళేమనుకుంటారు."

"అవును వాళ్ళేమయినా అనుకోవచ్చు. ఏమీ అనుకోంది ఈ అభాగ్యపు తల్లి ఒకతెగా. సరే వెళ్ళు" నిట్టూర్చింది.

అప్పటివరకూ ముళ్ళమీద కూర్చున్నట్టున్న తల్లి ఒడిలోనుంచి ఒక్క గెంతు గెంతి పరుగెట్టి పుంజును చేత

కెక్కించుకుని వెళ్ళబోయాడు రాజు. వాడు వెళ్ళినవైపే వేనిస్స పోయుంగా చూచిందామె. "వీడు చెడిపోతున్నాడు" మనసు లోనే గొణుక్కుంది. వెంటనే రమేష్ ఆలోచనలలోకి జారి పోయిందామె.

* * *

వాకిట్లో కారు శబ్దం వినగానే వరండాలోకి పరు గెట్టింది అక్క. రమేష్ను చేతి కందిస్తూ "వీడిని పెంచటం నా చాతకాదు తల్లీ. ఒకటే పిన్నీ పిన్నీ అని ఏడుపు" అంది. అప్పుడు కొండ ఎక్కినంత సంతోషమయింది తనకు. లేకపోతే పుట్టిన బిడ్డను పెంచమని తన దగ్గర వదిలిపోయి ఐదు సంవ త్సరాలు పెంచాక "నా ఆరోగ్యం బాగయింది. ఇక నేను తీసు కెళ్తాను" అని తనకు గాకుండా వాడిని తీసుకెళ్ళి పోతుందా! మూడు నెలలు తిరగకుండానే తిరిగి తీసుకొచ్చింది.

ఆ తర్వాత ఏడేళ్ళు తన పెంపకంలో పెరిగాడు వాడు. వాడి తెలివి అమోఘం. వాడి జ్ఞానం తనని ఎప్పటి కప్పుడు ఆశ్చర్య పరుస్తుండేది. చురుకుదనంతోపాటు, వాడికి పొగరుకూడా హెచ్చు పాళ్ళలోనే వుండేది. అందుకే అప్పు డప్పుడు తనచేత బలంగా దెబ్బలు తినేవాడు. ఎన్ని దెబ్బల యినా తినేవాడు గాని తనకిష్టం లేకపోతే అసలు చదవడానికి ఒప్పుకునేవాడు కాదు. అటువంటప్పుడు, వాడును రక్తంలో

ఉద్రేకంతో వాడు వెక్కి వెక్కి ఏడ్చేవరకు కొట్టేది. ఒక రోజు వాడిమీద చెయ్యి ఎత్తబోతుంటే అమ్మ అడ్డు వచ్చింది. “అమ్మా! నీ మనవడికి సిల్కు చొక్కాలు కుట్టించడం కాదు. కాస్త బుద్ధులు కూడా నేర్పనీ” అంటే కోపంగా వాడివైపు చూస్తూ. అమ్మ నవ్వి అంది, “తొందర పడవద్దులే జగతీ! నీ కొడుకుల్ని బుద్ధిమంతుల్ని చేద్దువుగానిలే” అప్పుడు తను ప్రతిజ్ఞ చేసింది గర్వంగా- తన కొడుకుల్ని ఘనంగా నలుగురిలో తలెత్తుకు తిరిగేలా చేస్తానని—కాని జరిగిందేమిటి? కోడి పందేల కోసం తల్లి మాట కాదనే ఈ పుత్రుడికా తను తల్లి?

అమ్మను తలచుకుని ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఆమె అనుభవంతో చెప్పే సూత్రాలన్నీ తను ఖండించేది. ఒక రోజు బాగా గుర్తుంది. ఆ మర్నాడు అక్క వస్తుంది కొడుకు చదువును పరీక్ష చేసుకుంటుంది. అందుకని వాడికి రాని ఇంగ్లీషు పాఠం పట్టుదలగా చెపుతోంది. బుద్ధిగా చదువుతున్న వాడికి మధ్యలో ఏమయిందో తెలియదు. ‘ఇక నే చదవను’ అని లేచి పారిపోయాడు. వాడిచుట్టూ పరుగెట్టి పట్టుకుని ఒక మొట్టికాయ వేసింది. వాడు ఏడుస్తూ అమ్మమ్మకు ఫిర్యాదు చేసుకున్నాడు. ఆమె కోపంగా వచ్చి “వాడు చదువుకోకపోతే ఇక్కడ ఆగేదేమీ లేదు. తను కాలుమీద కాలు వేసుకున్నా జరిగిపోతుంది. కాని తల్లీ! వాడిని మాత్రం నువ్వు బాధపడకు. ఆ తర్వాత వాళ్ళమ్మకు నేను చెప్పుకోవాలి”

అంది. అమ్మమ్మ వెనక ధైర్యంగా నిలబడి వెక్కిరిస్తున్నాడు. గాంతో రెచ్చిపోయి రెక్క పట్టుకుని ఇవతలకు లాగింది. వాడికి భయమేసి వెక్కి వెక్కి ఏడ్వడం ప్రారంభించాడు. వాడిని గుండెలకదుముకుంటూ తన ముఖంలోకి చిటపట చూస్తూ అంది అమ్మ "గొడ్రాలికేం తెలుస్తుంది కడుపుతీపి."

ఆ తర్వాత ఆ మాటన్నందుకు అమ్మ చాలా నొచ్చుకుంది. అది వేరే విషయం. కాని దాని మూలంగా తను చాలా బాధపడింది. రెండు రోజులు మాటలు మానేసి ఉపవాసాలు చేసింది. కానీ...ఇప్పుడు తలచుకుంటే అనుభవాల రథంలో నిల్చుని అమ్మ అన్న మాటలలో ఎంత నిజముందో అనిపిస్తుంది.

ఆమె ఆమాట మనస్ఫూర్తిగా అనలేదు కాబట్టి అది శాపంగా పరిణమించి తను గొడ్రాలు కాలేదు. కాని ఈనాడు తన బిడ్డలమీద తను ఆయ్యోత్తలేదు. పరాయి బిడ్డమీద ఉన్న స్వాతంత్ర్యం కూడా స్వంత బిడ్డలమీద లేదు. అందరూ కలసి తన రక్తాన్ని చల్లార్చేశారు. అమ్మ అన్నట్టు కడుపు తీపి తనను ఆయ్యోత్రవిల్లకుండా చేసింది.

ఆ మర్నాడు అక్క వచ్చింది. తన కొడుకు క్రష్టాపికే షాలకు వెళ్ళిపోయింది. ఆమె తన్ను మెచ్చుకునే సమయంలో అమ్మ దూకుడుగావచ్చి అంది అక్కతో—

"పాపా! ఇక నీ కొడుకును తీసుకుపోతల్లీ. పగరవాని

చంపేస్తుంది. ఇక నాతరంగాదు వాడిని రక్షించడం" అక్క నవ్వి ఊరుకుంది. నాలుగురోజులయిపోయాక అక్క వెళ్ళిపోతూ "వీడినాన్న బెంగపెట్టుకున్నాడు, వీడిమీద. కొన్ని రోజులుంచుకుని పంపుతాను" అని వెంటబెట్టుకుని వెళ్ళిపోయింది. చాలా రోజులయ్యాక వాడిని చూడాలనిపించి జాబు వ్రాస్తే, "ఇక్కడ కాన్వెంటులో చేర్పాము. బాగానే చదువుకుంటున్నాడు. తొందరలో నీ కొడుకు ప్రజ్ఞ చూడడానికి తీసుకొస్తాను" అని వ్రాసింది. తన మనస్సు చివుక్కుమంది. "వాడిని తను కొట్టడం అక్కకుకూడా ఇష్టం లేదా!"

వాడు వెళ్ళిపోయాక కొన్నిరోజులకు గాని తెలిసి రాలేదు. వాడంటే తన హృదయంలో గూడుకట్టుకొన్న మమత అనురాగం. ఒక్కొక్కరోజు వాడి చిలిపిచేష్టలు, వాటి తెలివి తేటలు గుర్తుకొచ్చి మనసు వాడివైపుకు దారితీసేది. వాడిని కొట్టినందుకు తనను తానే నిందించుకునేది. ఒకరోజు అమ్మతో అంది 'అమ్మా! నాకు కన్నడిని చూడాలని వుంద'ని. అమ్మనవ్వి అంది "ఏం చెయ్యి దురద పెడ్తుందా!" ముడుచుకుపోయిన తన ముఖాన్ని చూచి మరలా అమ్మ అంది,

"వాళ్ళు దూరాన ఉద్యోగం చేసుకునేవాళ్ళు. మాటి మాటికి వాడిని తీసుకురమ్మని ఉత్తరం వ్రాస్తే ఏం బాగుంటుంది!"

దానితో నోరు మూసుకుంది కాని మనసు విలపడం

లేదు. ఎందుకో ఒడి ఒడి వాడిని గట్టిగా హృదయానికిహత్తు కోవాలని, గాఢంగా ముద్దు పెట్టుకోవాలని, వాడి పనులన్నీ స్వయంగా చేయాలని, కొట్టకుండా వాడిని చదివించాలని, వాడు తన చుట్టూ "పిన్నీ! పిన్నీ!" అంటూ తిరుగుతూ వుండాలని, ఎన్నెన్నో ఊహాలు. అవి పెరిగి పెరిగి తన్ను చుట్టుముట్టాయి. వాటి బలమైన కౌగిలినుండి తప్పించు కోవడం తనతరం కాకపోయింది. అందుకే అక్కకి ఉత్తరం వ్రాసింది.

"అక్కా! వాడిని ఒక్క దెబ్బ తీశావనేగా నీకోపం. అంతమాత్రానికే వాడిని నానుండి దూరం చేస్తావా? వాడిని నువ్వు కంటే కన్నావు గాని పదేళ్ళు పెంచాను నేను. నాకు వూహ తెలియని రోజుల్లో పది సంవత్సరాలన్నా పిండ్ల నాకు వాడినప్పగించి వెళ్ళిపోయావు. తీరా పది సంవత్సరాలు పెంచాక మమతలు పెంచుకున్నాక నిర్దాక్షిణ్యంగా నా దగ్గర నుండి లాక్కుపోయావు. వాడిని ఒక్కదెబ్బవేసే అధికారం నాకు లేదనికదూ అమ్మ అభిప్రాయమూ, నీ అభిప్రాయమూను. పోనీలే... వాడిని ఒక్కసారి చూడాలని ఉంది పంపించు.."

దానికి జవాబు వెంటనే వచ్చింది.

"పిచ్చి జగతీ! ఎవరన్నారు వాడిని నువ్వు కొట్టకూడదని. వాడు నీ కొడుకు. నా కన్నవాడకన్నాడు అనిపిస్తుంది. నువ్వు ప్రేమించినంతగా వాడిని నేను ప్రేమించ లేదని. మీ బావ వాడిని దూరంగా వుంచడానికి ఇష్టపడలేదు. అందుకే అక్కడ

నుండి తీసుకొచ్చాను. అలా అని నీ మీద మీ బావకు అవి
స్వానమును కుసేవ. అదేంగాదు. ఇంకా ఇద్దరున్నా అయి
నకు పిడంటేనే ఎక్కువ ఇష్టం. ఎంతయినా మొదటి బిడ్డ
కదూ" అంటూ ఏమేమో వ్రాసింది. నాలుగు రోజులలో
వాళ్ళ ఆఫీసు ప్యూను చేత రమేష్‌ను పంపించారు. వాడు
కొద్దిగా పెద్దవాడయ్యాడనిపించింది. కాని అల్లరి తగ్గలేదు.
వాడి మీద చెయ్యి చేసుకోకుండా పది రోజులపాటు వాడితో
చిన్నపిల్ల ఆడుకుంది. మరలా వాళ్ళ నాన్న కబురు చేయగా
తనను ఆవేదనకు గురిచేసి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆతర్వాత కొన్ని రోజులకు తనకు పెళ్ళిసంబంధం ఒకటి వచ్చింది. ఆయన పెద్ద భూస్వామి ఒక మూల పల్లెటూరిలో చదువు లేదు. కాని అందం వుంది. ముగ్గురు అన్నదమ్ములు వాళ్ళ తల్లి తండ్రి లేదు. ఆఖరివాడు పెళ్ళి కొడుకు. అందమైన వాడని మురిసిపోయినా చదువులేనివాడిని చేసుకోవడం ఇష్టంలేదని ఖచ్చితంగా చెప్పింది. సంస్కారం చదువుతో రాదమ్మా. ఎన్ని చదువులు చదివినా మెట్టపాటికి అన్నట్లున్న ఈ కాలంలో ఆస్తి ఉన్నవ్వాడు చదువు లేకపోయినా ఫర్వాలేదు పాపా" అన్న అమ్మ మాటలతో తనూ ఏకీభవించింది. ఫలితం అతనితో తన జీవితం ముడిపెట్టబడింది. 'పెళ్ళి తోపాటు స్త్రీ ఎని వ్యక్తిత్వాన్ని వదులుకోవలసి వుంటుంది' అని తెలుసుకోవడానికి చాలాకాలం పట్టలేదు.

పెద్ద ఆస్తి వుందని అమ్మ మురిసిపోయినంత నేను

౫ర) జిల్లా (గ్రంధాలయసంస్థ, నెల్లూరు. 3602

అనుకోలేదు అది ఆరిపోవడానికి. ఆ ఆస్థిలో చాలాభాగం పెద్దన్న స్వార్జిత మవడంతో ఇంటిలో గొడవలతోకోపమొచ్చి వాళ్ళు విడిపోతూ తన ఆస్థి యావత్తూ తీసుకెళ్ళిపోయారు. తనకు మిగిలింది చాలా కొద్దిమాత్రమే. దానితో వ్యాపారం చేయాలనుకున్నారాయన. దానికోసం ఇంకొంత డబ్బు పుట్టింటినుండి తెమ్మన్నారు.

తన పెళ్ళి చేయడానికి నాన్న ఎంత అవస్థలు పడ్డాడో తనకు తెలుసు. పెద్దకూతుర్ని పెద్దయింటికి పంపించడంతో ఆయన ముసలివాడయ్యాడు ఇప్పుడు రెండోకూతురి పెళ్ళి కొరకు కట్నం డబ్బుకోసమై బిచ్చగాడైయ్యాడు. ఎలానైతేనేమి తన ఎముకలు పిండి బిడ్డలను గొప్ప ఇళ్ళకు పంపానని సంతృప్తిమాత్రం ఆయనకు మిగిలింది. ఇంకా యిద్దరు కూతుళ్ళున్నారు అటువంటప్పుడు ఆయనను 'భర్త వ్యాపారం చేస్తారు డబ్బు కావాలి' అని అడగడం అవివేకమనిపించింది. ఆ విషయమే ఆయనతో చెప్పింది. "పెళ్ళింటి నుండి ఏనాడు విడిపోయి వచ్చానో అంతే ఇక నేను వాళ్ళకు పరాయిదాన్ని పరాయివాళ్ళ సొమ్ము అడగడానికి నా సంస్కారం ఒప్పుకోదు" దానికి ఆయనకు కోపం వచ్చి "ఆ పరాయి ఇంటి గడప త్రొక్కడానికి వీలులేద"ని శాసించారు. తను ఊరుకుంది కాని పుట్టింటినుండి ఉత్తరాల మీద ఉత్తరాలు రాసాగాయి పండక్కు రమ్మని, అసలే కోపం జాస్తి అందులో వినిగిపోయున్న తను ముందూ వెనకా ఆలోచించకుండా

తల్లికి ఉత్తరం వ్రాసింది. ఇంకెప్పుడూ తనగురించి కలత వద్దని, వాళ్ళకడకు [illegible] బోవటం తగదనీ, దానితో ఉత్తరాలు కూడా ఆగిపోయాయి. ఆఖరికి తన ఆశయాలకనుకూలంగా తన బిడ్డలను పెంచాలనుకుంది. కాని ఆ ఆశకూడా లేకుండా పోయింది. "ప్రక్కింటివాళ్ళతో తగువేసుకోవద్ద"ని కొడుకును కొట్టబోతుంటే ఆయన వచ్చి "వాడిమీద చెయ్యి ఎత్తావో నీ వీపు పగులుతుంది" అన్నారు. నిర్ఘాంతపోయింది తను "భర్త భార్యను కొట్టడమా? ఎంత చులకన కొడుకుముందు! ఇక వాడిని తనేం చేయగలదు! వాడినేమయినా అనబోతే 'నాన్నకు చెప్తాను' అని బెదిరించేవాడు. వాడితోనూ, భర్తతోనూ విసిగి పోయి ఊరుకుంది.

"జగతీ!"

మధురస్మృతుల తలపులలో ఆమె పెదవులమీద మెరిసిన హాస్యరేఖ మాయమైంది.

ఎదురుగా నిల్చొని చిరునవ్వుతో తన కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తున్న భర్తకు ఈ విషయాన్ని ఎలా తెల్పడమా అని తటపటాయించింది. చెప్పడమంత కష్టమని కాదు [illegible] తనింత మధురంగా ఊహించుకున్నదానిని, క్షణ [illegible] ఎదురు [illegible] దాని అతను కొట్టివేస్తే; కాదంటే...

అతని చిరునవ్వులో [illegible] కూడగట్టుకుని [illegible]

[illegible]

"ఏ విషయం?... వుండు వుండు. [ఆ వి]షయం వినే ముందు నేను నీకొకటి చూపెడ్తాను."

"ముందు నేను చెప్పేది వినండి మరి..." చిన్నవాడు మరచిపోయిన అల్లరిని గుర్తుకు తెచ్చుకోవడానికి బలవంతాన ప్రయత్నించింది జగదీశ్వరి.

"ఊహూ నేను ముందు" అతనింకా వసన్నగా నవ్వుతున్నాడు.

"అవునవును. మీరు భర్తకదూ. మీకే ముందు" నిండుగా నవ్వుతూ అన్నది.

"ఆహా ఎప్పటినుండటా ఈ పతి వ్రతాత్వం" వెటకారంగా నవ్వి ముడుచుకుపోయిన భార్య ముఖాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ.

"నీకు చీర తెచ్చాను" అన్నాడు. ఆమె మాట్లాడలేదు.

"నీ చీరలన్నీ చిరిగిపోయాయి కదూ!" ఆమెను ఆప్యాయంగా గుండెలకత్తుకుంటూ అన్నాడు మెల్లిగా.

ఆమెకు ఆ ఆలింగనంలో హాయిగాని, అతని ఆప్యాయతకు సంతృప్తిగాని కలగలేదు. అతని వెటకారంలో క్రొత్త చీర ఆనందం కలగలేదామెకు.

"ఏం బాగులేదా? ఆముదం త్రాగినట్లు పెట్టావు ముఖం" బలవంతాన నవ్వుతూ అంది జగదీశ్వరి. "చాలా

బాగుంది. 'రంగు, అంచు, నేత అన్నీ బాగున్నాయి. ఎంత యిం దేమిటి?"

"నీకు అన్నీ నచ్చాలనే కొద్దిగా ఎక్కువ ఖరీదయినా కొన్నాను." ఆమె మాట్లాడలేదు. అతను లేచి వెళ్ళిపోతున్నాడు గొంతు సవరించుకుని చెప్పింది, "ఈ రోజు రమేష్ వస్తున్నాడు,"

వెనక్కు తిరగకుండానే అన్నాడు "ఎవరు?"

"రమేష్!"

"ఊహు" అని వెళ్ళిపోతున్న భర్త వైపు నిరాశగా చూసింది జగదీశ్వరి. పోనీ 'రావడానికి లేద'ని ఖచ్చితంగా చెప్పలేదు నయమే అనుకుని సంతృప్తి పడింది.

భోజనం చేస్తూ తలెత్తి, వడ్డిస్తున్న భార్య నుద్దేశించి అడిగాడు.

"ఎవరా రమేష్?"

"మా అక్కయ్య కొడుకు."

"ఓహో! అలాగా! మీ కాలేజిలో స్నేహితుడేమో అనుకున్నాను." ఆతని కళ్ళల్లో అనుమానానికి వణికిపోయిం దామె.

"భగవాన్! వాడు నా కొడుకు. నా మొదటి బిడ్డ." నిట్టూర్చింది నిశ్శబ్దంగా.

సంధ్య గూటికి చేరుకుంటోంది. ప్రకృతి కాంత ఆలింగనంలోని నలుపు తెలుపుల సమన్వయం వింతగా వుంది. పడమట దిక్కున ఆకాశంలో మారుతున్న రంగులు అద్భుతంగా వున్నాయి. ఎర్రటి కాంతిలో పచ్చటి చెట్లు పరమసుందరంగా కన్పిస్తున్నాయి

గమ్యం దగ్గర పడుతున్న కొద్దీ రమేష్ గుండె వేగంగా స్పందించడం ప్రారంభించింది.

ఎలా పిన్నిని ఎదుర్కోవడం? ఎప్పుడో చూసిన పిన్ని ఇప్పుడెలా వుంటుంది? అప్పులాగ పెద్దగా, నిండుగా, కళకళ లాడుతూ, ఇల్లంతా బొంగరంలా తిరుగుతూంటుందికాబోలు. ఎంతైనా యజమానురాలు. ప్రతి పనికీ ఆంక్షలు పెట్టడానికి అమ్మనున్నా లేదక్కడ. తన పిల్లలని తప్పిస్తే మొత్తి వేస్తే కొట్టు కోవచ్చు..." ఊహాలనుండి బయట పడి మనసులోనే నవ్వు కున్నాడు రమేష్.

పగలంతా సాధించి చదువు చెప్పేటప్పుడు పిన్నంటే కోపమొచ్చినా, రాత్రి ప్రక్కన పడుకుని ఆమె తనను హృదయానికి హత్తుకుంటే హాయిగా వున్నట్టనిపించేది. పగ లంతా 'కొట్టే పిన్ని'లా అన్పించేది నాకు.

పసివయసులో దెబ్బలు మాత్రమే రుచి చూసిన తను వయసు పెరిగే కొలదీ ఆమెలో అనురాగాన్ని కూడా చూడ గలిగాడు. అమ్మమ్మ వాళ్ళింట్లో పిన్ని తప్ప తననెవరూ

తాకేవారు కాదు. పిన్ని కొట్టినా మిగతా వాళ్ళందరూ తనను రక్షించేవారు. కానీ వాళ్ళెవరూ తనను పిన్నిలా ప్రేమించలేదు.

ఇంత కాలానికి ఆ విషయం తలచుకున్నపుడు కూడా ఆతని కళ్ళు ఆర్ద్రమయ్యాయి. అంతగా ప్రేమించిన పిన్నికి తనేమివ్వగలిగాడు? బంధాలన్నీ తెంచుకుని అమ్మతో పారిపోయాడు దొరరాజా.

ఇన్ని ఏళ్ళు, పిన్ని జ్ఞాపకాలతో పెరిగి ఈనాడు ధైర్యంచేసి ఆమె నెదుర్కోబోతున్నాడు. తలచుకుంటే విచిత్రంగానే వుంటుంది. "ఇన్ని సంవత్సరాలు వుండగలిగాడు పిన్నిని చూడకుండా!"

* * *

"పిన్నీ!"

"క....న్నా...!"

అంత దూరాన నిలబడి విచిత్రంగా, ఆనందంగా మిల మిల మెరిసే కళ్ళతో అనురాగమంతా అందులో నింపుకుని కన్నార్పకుండా చూస్తోంది ఆమె. "ఎంతవాడయ్యాడు! ఇంకా చిన్ననాటి చిలిపివాడని ఊహించుకుంది తను. ఇంత గంభీరంగా ఇంత పొడవున ఎప్పుడెదిగి పోయాడు! తను చిన్ననాటిస్మృతుల నన్నింటిని ఎప్పుడు దొంగిలించుకున్నాడు? పది సంవత్సరాల పసికందు ఇంట్లో పాతిక సంవత్సరాల యువకుడుగా నిల్చుని "పిన్నీ" అని పిలిస్తే ఎలా భరించడం? భగవాన్! అతిమధురమైన వాడి బాల్యాన్ని అప్పుడే ఎందుకు లాక్కున్నావ్" ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి.

"పిన్నీ!"

"కన్నా!" ఆనాటి లేని మమతతో గబగబా వచ్చి రమేష్‌ను గట్టిగా గుండెల కదుముకుంది.

"ఎంతిలా మారిపోయావురా?"

"పదిహేను సంవత్సరాలయింది పిన్నీ నువ్వు నన్ను చూచి" నవ్వడానికి ప్రయత్నించాడు రమేష్.

"అవును నాకు తెలుసు...ఎలావున్నావురా ఇన్ని రోజులు పిన్నిని చూడకుండా" ఆమె గొణిగింది.

ఆమె గుండెలమీద వాలి ఆలోచిస్తున్నాడతను.

"సన్నగా, తీగలా, చలాకీగా వుండే పిన్ని పూర్తిగా పోయింది. ఆమె కంఠంలో ఎప్పటిలా శాసనం లేదు. కాని ఎప్పటి ఆప్యాయత వుంది. ఆమె కళ్ళల్లో అధికారయుతమైన అనురాగం కాదు నిస్సహాయతతో కూడిన అనురాగం వుంది కానీ...కానీ...ఇన్ని సంవత్సరాలకి అదేగొంతు 'కన్నా' అని అదే పిలుపు. భగవాన్! దీనినుండి ఎప్పటికీ నన్ను దూరం చేయకు."

కొడుకును తన గుండెలమీద నుండి లేపి కళ్ళుతుడుచుకుంది. ఆమె పెదాలు నవ్వుతున్నాయి.

"బాగున్నావురా?"

"ఏం బాగలేనా పిన్నీ"

"అల్లరిమాత్రం పోలేదు" సన్నగా నవ్వింది.

"నువ్వు నన్ను ప్రేమించడం మానేంతవరకు నేను అల్లరి చేయడం మానను పిన్నీ" ఆ మాటను పైకి అనలేక పోయాను.

ఆమె ఆ మాటలు విన్పించుకోలేదు.

"అమ్మ బాగుందా కన్నా"

"బాగుంది. నీతో పోటీకి లా వెక్కుతూ" నవ్వాడు.

"అమ్మమ్మని మధ్య చూశావురా" ఆమె కంఠంలో కన్నీళ్ళు కదలాడాయి.

"లేదు పిన్నీ! నేరుగా నీ దగ్గరకే వస్తున్నాను."

"పెద్దతనంలో ఎలావుందో ఏమో! చిన్నప్పుడావిడ చాదస్తంగా మాట్లాడి విసిగిస్తుంటుందని ఆమెకు దూరంగా, నేరుగా రూములో కెళ్ళి పడుకునేదాన్ని. ఈనాడు చూడాలన్నా వీలు పడదు" దుఃఖంతో గొంతు పూడుకుపోయింది.

"ఒక్కమారు అమ్మమ్మను చూడాలని వుందిరా" ఆమె కళ్ళనుండి టపటప రాలాయి కన్నీళ్ళు. కన్నార్పకుండా పిన్నివైపు చూస్తున్నాడతను.

'ఎలా పిన్ని కన్నీళ్ళు తుడవడం?'

"తాతయ్య ఆరోగ్యం బాగుందా" తనను తాను సంబాళించుకుంటూ అడిగింది.

"ఫరవా లేదు పిన్నీ, బాగానే వుంది."

"నా గురించి ఎవ్వరైనా అనుకుంటారా?" అతికష్టం మీద మెల్లిగా అడిగింది.

"ఎందుకనుకోరు విన్నీ. నువ్వు పుట్టింటికి రాకపోతే మాత్రం వాళ్ళకు నువ్వు కూతురువేగా!"

"కాదురా నువ్వు అబద్ధం చెప్తున్నావు. నేను నా భర్తను పుట్టింటికి రమ్మని ప్రాధేయ పడలేదని వాళ్ళకు కోపం నాకు తెలుసు. వాళ్ళ అభిప్రాయం నాకు అహంకారం ఎక్కువని, వాళ్ళు నవరిసి చూడక పోయినా నే నుండగలనని..."

"విన్నీ!"

"నీకు తెలియదురా. అదంతే—అవును నిజమే నాకు అహంకారముంది. కాని వాళ్ళకు తెలియంది ఇంకొకటుంది. ఆ అహంకారపు పరదా వెనక నే నెంతగా క్షణక్షణమూ కుమిలిపోతున్నానో వాళ్ళర్థం చేసుకోలేరు. అందుకు వాళ్ళు ప్రయత్నించను కూడా ప్రయత్నించరు."

......

"—పోనీ నాకు వాళ్ళక్కరలేదు. వాళ్ళ బిడ్డలలో నేను ఒకతెను కానా? బిడ్డ తప్పు చేస్తే క్షమించకపోతే పోని శిక్షించడం ఈ విధంగా మాత్రం కాదు. నేనంటూ ఒక కూతురు నున్నానని వాళ్ళు మరిచిపోయారురా" అంటు వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది బాధచేత మమకారాలనుండి వంచించబడ్డ తన జీవితాన్ని తలచుకుని కుమిలి కుమిలి ఏడుస్తోంది.

"విన్నీ! నువ్వు తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నావు విన్నీ. అమ్మమ్మ వాళ్ళు చాలాసార్లు అల్లుడికి కబురంపించారు. ఇవాళో రేపో వాళ్ళే రావాలనుకుంటున్నారు కాని నిన్ను కష్ట

పెట్టడం ఇష్టంలేక ఊరుకున్నారు. నాకు బాగా గుర్తుంది. ఆరోజులలో అమ్మమ్మ ప్రతిరోజూ ఏడ్చేది" పిన్ని కన్నీళ్ళను తుడుస్తూ చెప్పాడు. కొద్దిసేపటికి తేరుకుంది ఆమె.

"ఇదేమిటి.. పసివాడిముందు ఏమిటో ఎన్నాళ్ళకో నిన్ను చూడగానే నీ పిన్నికి మతి పోయిందనుకుంటున్నావు కదూ!" అని నవ్వి రమేష్ చెయ్యి పట్టుకుని గదిలోకి తీసికెళ్ళి మంచంమీద కూర్చోపెట్టింది.

"దూర ప్రయాణం చేసి ఎలా అలిసిపోయావో! ముందు స్నానానికి నీళ్ళు. తోడి వస్తాను. ఇక్కడే కూర్చో."

తుళ్ళిపడుతూ వెళ్ళే పిన్నివైపు విచిత్రంగా చూశాడు. 'ఎప్పుడూ గంతులేసే పిన్ని కదలేనా అది! వెళ్ళే పిన్ని కొత్తగా అనిపిస్తుంది అతనికి. పసివాడుగా ఎప్పుడూ పిన్ని ఏడవగా చూడలేదు. అమ్మమ్మ మీద, తనమీద అధికారం చలాయించే పిన్నే తనకు గుర్తు. తనను ప్రేమించేది నిజమే కాని ఇలా ఎప్పుడూ పిన్ని ఏడవగా చూడలేదు. అమ్మమ్మమీద, తన మీద అధికారం చలాయించే పిన్నే తనకు గుర్తు. తనను ప్రేమించేది నిజమే కాని ఇలా ఎప్పుడూ తన ప్రేమను పైకి వ్యక్తపరచలేదు. రాత్రి తను నిద్రపోయాడనుకుని గుండెలకత్తుకుని "నా కన్నా!" అనుకునే పిన్నే తనకు తెలుసు."

"రా. స్నానం చేద్దువుగాని" నిండుగా నవ్వుతోంది.

తొట్టి దగ్గర అతను స్నానం చేస్తుంటే కొద్ది దూరంలో పీట వాల్చుకుని కూర్చుంది.

"ఏ కాలేజీ చదువు ఎక్కడ హైదరాబాదులో నేనా!"

"అవును"

"ఉద్యోగం చేస్తుంది."

"పెళ్ళి చేసుకోబోతోంది" నవ్వాడు రమేష్.

"అప్పుడే పెళ్ళేంటి పసిపిల్ల"

పసిపిల్లేంటి పిన్నీ ఇరవై సంవత్సరాలు వస్తేనూ"

"అప్పుడే" మనస్సులోనే గొణుక్కుని "తమ్ముడేం చేస్తున్నాడు!" అంది.

"బి. ఏ. ఫెయిలవుతున్నాడు"

"నవ్వులాటకాదు. నిజం చెప్పరా నాకు మీ అందరి గురించి తెలుసుకోవాలని వుందరా?..."

"అదేంటి పిన్నీ! నిజం. వాడికి చదువు రావడం లేదు అదే అమ్మ బెంగ"

"నేను నమ్మను నీ తమ్ముడికి చదువు రాకపోవడమేంటి?"

"వాడు నాకు తమ్ముడేగాని, నీ కొడుకుగా మాత్రం పెరగలేదు పిన్నీ" చేతిలోకి సబ్బు నురగు తీసుకుంటూ అన్నాడు.

"నీచేత ఒక దెబ్బ తినందే ఎవరికిమాత్రం చదువెలా వస్తుంది" సంతోషానికి, దుఃఖానికి మధ్యస్థంగా కొట్టుకులాడు తున్న పిన్నిని నవ్వించాలనే ఉద్దేశంతోనే రమేష్ ఆమాటన్నా ఆమెకు అది చాలా బలంగా గుచ్చుకుంది.

"పాపిష్టిదాన్ని ఎలా కొట్టగలిగేదాన్నో! కొట్టి కొట్టి దూరం చేసుకున్నాను నేను" గొణుక్కుంది ఆమె.

"పిచ్చి దానివి పిన్నీ. అలా బాధ పడ్తావేం? నువ్వు కొడ్తే మాత్రం నాకు తెలియదూ నువ్వు ఎన్నెంతగా ప్రేమించే దానివో" అని స్వరం తగ్గించి "నిజం పిన్నీ, నీ వు నాకు లేకపోతే నేనెక్కడో మధ్యలో కూలిపోయేవాడినే. నా చెంపలమీద ఎర్రటి నీ వేళ్ళ గుర్తులే ఇన్నింతవాణ్ణి చేసాయి" అన్నాడు.

"చాలురా, చాలు. ఎన్నింటా అదృష్టవంతురాలి చేయకు" ఆమె కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి. పెద్ద ఉద్యోగస్థుడై ఆనాటి తన కొడుకును తదేకంగా చూస్తోంది. చిన్న రమేష్ కి స్వయంగా తను స్నానం చేయిస్తున్నట్టు, వాడు అల్ల చేస్తున్నట్టు అనుభూతి పొందుతోంది ఆమె.

"పిన్నీ!" స్నానం పూర్తిచేసి తుండుతో తుడుచు కుంటూ పిలిచాడు.

"ఏరా?" ఉలిక్కిపడింది ఆమె.

"బాబా మొక్కుత పిన్నీ!"

"పొలంనుండి రాలేదు. నీకు పీట వేస్తాను. భోం చేద్దువుగాని రా!"

"ఇప్పుడే ఆకలిగా లేదు. అందరం కలసి తిందాంలే పిన్నీ."

"సరేలే. వేషాలు వేయకు. నాకు తెలియదా ఏమిటి నీ ఆకలి విషయం!"

"అవును. నా గురించి నీకు ఏమి తెలియదు గనుక!" మనసులోనే అనుకుని పైకి మాత్రం నవ్వుతూ.

"అచ్చు చిన్నప్పటి లాగా మాట్లాడావు పిన్నీ!" అన్నాడు.

"అవునురా... చిన్నప్పటి పిచ్చి..." అని ఏదో చెప్ప బోయి ఆగి,

"తొందరగా రా" అంటూ వంటింట్లో కెళ్ళిపోయింది.

ఎదురుగా కూర్చుని కొసరి కొసరి వడ్డిస్తున్న పిన్ని వైపు తిన డం మాని తదేకంగా చూస్తున్నాడు రమేష్.

"నా ముఖాన్నేం చూస్తావు. నీ కిష్టమని బీరకాయ పప్పుకూర చేసాను తినరా."

అతని కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి.

"పిన్నీ! నీ దగ్గరనుండి నన్ను తీసుకెళ్ళి కాన్వెంటులో చేర్చాక ప్రతి పనీ నేనే చేసుకోవాల్సి వచ్చేది. అటువంట ప్పుడు నువ్వే గుర్తుకొచ్చి ఏడ్చేసేవాడిని. అదేమిటో నాకు అమ్మగాని, అమ్మమ్మగాని గుర్తువచ్చేవారు కాదు."

ఆమె మాట్లాడలేదు. ఆమె కంట్లోనుంచి ముత్యాల వంటి అందమైన రెండు నీటిబొట్లు జారాయి.

ఆరుబయట మంచంమీద కూర్చుని చుట్టూ చూశాడు రమేష్. అప్పుడే ఉదయించిన అర్ధచంద్రుని కాంతితో దొడ్డిలో చెట్లు మసక మసగ్గా కన్పిస్తున్నాయి. వాటి నీడలు గోడమీద అటూ ఇటూ కదులుతున్నాయి. మల్లెపందిరి విరగబూసినట్టుంది. గుబాళిస్తోంది వాసన. చాలా సేపటినుండి అతన్ని ఒక ప్రశ్న వేధిస్తోంది. తను విన్నంతవరకు పిన్నికి ఇద్దరు పిల్లలు. కాని ఇంత చీకటిపడినా వాళ్ళు కన్పించరేం! అయితే తను విన్నది అబద్ధమా?

"పిన్నీ! నాకు తమ్ముళ్ళు, చెల్లెళ్ళు లేరా?"

అంతవరకు నవ్వుతున్న ఆమె ముఖం మలినమయింది.

"ఎంత దౌర్భాగ్యం! నీ తమ్ముళ్ళను గురించి తెలుసుకునే అవకాశమే నీకు లేకపోయింది" నిట్టూర్చింది.

"ఏం! ఒక తమ్ముడు, ఇద్దరు చెల్లెళ్ళు. పెద్దవాడు రాజా. రెండవది కమల. మూడవది భారతి. రాజా ఐదవ తరగతి, కమల మూడు, భారతి ఇంకా చదవేయలేదు.

"ఎక్కడికి వెళ్ళారు వాళ్ళంతా?"

"రాజా వాళ్ళ నాన్నతో పొలం వెళ్ళినట్టున్నాడు. కమల, భారతిని ప్రక్కింటికి తను కెళ్ళినట్టుంది."

చిన్నప్పుడు తనను ఎక్కడికీ పంపేది కాదు ఒంటరిగా,

ఒకరోజు స్నేహితులతో ఆడుకుంటూ పిన్ని విషయం మర్చిపోయి దీపాలుపెట్టే వేళకు ఇంటికి వచ్చాడు. వాకిట్లో పిన్ని ఎదురు చూస్తుంది. కొడుతుందని భయపడ్డాడు. కాని కొట్టలేదు గబుక్కున ఎత్తుకుని ముద్దు పెట్టుకుంది. అప్పుడు ఆమె కళ్ళల్లో జారిపడిన కన్నీళ్ల రేఖను స్పష్టంగా చూచాడు. అటువంటిది కరెంటన్నా లేని ఈ వూరులో కొడుకు పొలం నుండి ఇంత ప్రొద్దుపోయినా రాకపోతే ఇంత నిర్విచారంగా ఎలా వుండగలుగుతోంది? మాట మళ్ళింది—

"పిన్నీ! ఇప్పుడు కథలు వ్రాయడం లేదా?"

ఆమె అదోలా నవ్వి 'లేదు' అంది.

ఇంతలో రాజు పుంజును చంకనేసుకుని దూసుకుంటూ వచ్చాడు. పుంజును ముద్దుపెట్టుకుని వదిలి "అమ్మా! మన పుంజు...." అని ఏదో చెప్పబోతూ ప్రక్కనున్న వ్యక్తిని చూచి ఆగాడు.

"నువ్వేనా రమేశన్నయ్యవంటే. అమ్మ నన్ను స్టేషను కెళ్ళమంది కాని, ఏం చేయను, ఈ రోజే కోడి పందాలు పెట్టుకున్నామయె. నీకు తెలియదు కాని ఓహ్ మా కోడివుంది చూసావ్ ఒక్క గెంతు గెంతిందంటే ఛస్...."

పెదవి విరచి ఇంకా చెప్తున్న రాజును వింతగా చూస్తున్నాడు రమేష్.

"అది సరే. పట్నంనుండి వచ్చావు కదా! నాకేం

"తెచ్చావు" తన దొంగతని మాధ్యంలోనే ఆపి అడిగాడు. అప్పటికి తేసుకుని సూట్ కేస్ తీసి వాడి కొరకని తెచ్చిన 'ఆల్బమ్' తీసి వాడి చేతికిచ్చాడు. వాడు దానిని అటూ ఇటూ త్రిప్పి "దీని తేం చేసుకోమూ?" అన్నాడు అయిష్టంగా. అందుకు రమేష్ చిరునవ్వు నవ్వి "దీంట్లో ఫోటోలు అంటించుకుంటారు" అని చెప్పాడు. ఏదో పిచ్చివాడి మాటలు విన్నట్టు రమేష్వైపు చూచి పకపక నవ్వి "ఎక్కడో వెర్రిబాగుల వాడిలా వున్నావే. ఇందులో ఫోటోలంటించుకోవడమేమిటి? గోడకు తగిలించుకోవాలి కాని" అని ఆగి "అయినా పర్వాలేదులే ఇది స్టాంపులు అంటించుకోవడానికి పనికి వస్తుంది" అని దానిని పట్టుకుని తుర్రుమన్నాడు.

వాడు వెళ్ళినవైపే నమ్మలేనట్టు చూస్తూ వుండిపోయాడు రమేష్. తనను అర్చిద్ది పెంచిన పిన్ని కొడుకును అలా వూహించుకోలేదు రమేష్. వాడు అలా మాట్లాడుతున్నప్పుడైనా ఆమె కసురుకుంటుందనుకున్నాడు. కాని ఆమె అంతసేపూ మౌనంగా ఏటో చూస్తూ కూర్చోవడం అతనికి ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. మెల్లిగా పిన్నివైపు తిరిగి అడిగాడు.

"పిన్నీ! నీకు కెమెరా వుండేది కదూ! ఏం చేశావు?" ఆమె నిర్లిప్తంగా జవాబు చెప్పింది. "అమ్మేశాను మావారు దానికి కారణం."

27)

పొలంనుండి వచ్చిన తన భార్యతో ఎవరో మాట్లాడు తుండడం చూచి ఆగిపోయాడతను "వీడె రమేషు" భర్తకు పరిచయం చేసింది. "అహ ఎప్పుడు వచ్చారు! అంతా బాగు న్నారా?" అన్నాడు అతను నవ్వుతూ. బాగున్నామన్నట్టు నవ్వి తల ఎత్తి పరిశీలనగా చూచాడు అతనివైపు రమేష్.

"ఎంత భారీ విగ్రహ మితనిది! ఏమి సుందర రూపం" అతని పెదాలపై తారాడే చిరునవ్వును చూస్తూ అనుకు న్నాడు రమేష్.

"ఇతనిని భర్తగా పొందగలిగిన పిన్ని ఎందుకు సుఖపడ లేక పోతోంది!"

"పరీక్షలయిపోయాయా? ఇప్పుడు సెలవలా?"

"అవునండీ" ఆ అపరిచిత వ్యక్తిని ఎంత ప్రయత్నిం చినా 'బాబాయ్!' అని పిలవలేకపోయాడు. అందుకు పిన్ని ముందు తల వంచుకున్నాడు రమేష్.

తన భర్త రమేష్‌తో అంత మర్యాదగా, అంత చను వుగా మాట్లాడుతుంటే సంతోషంగా ఉక్కిరిబిక్కిరయింది జగదీశ్వరి.

• • •

"జగతీ!"

రాత్రి పదిగంటలవేళ పడవల్లో మంచంమీద కూర్చుని

కన్నాతో కబుర్లు చెపుతున్న జగదీశ్వరి ఉలిక్కిపడింది భర్త కఠినమైన పిలుపుకు.

“కన్నా! ఇప్పుడే వస్తాను” అని తొందర తొందరగా భర్త గదిలోకి నడిచింది గాజుపూసల కర్టెను తొలగించు కుని.

“అసలు నీకు మొగుడనే వాడొకడున్నాడని జ్ఞాపక ముందా?” భర్త గద్దింపుకు మౌనంగా తలవంచుకుని నిల్చుంది ఆమె.

“వాడు వచ్చిన దగ్గరనుండి చూస్తున్నాను నీ తరహా. నా అధికారి కనుక్కునే దిక్కులేకపోతోంది ఈ ఇంట్లో.”

“క్షమించండి. నాలుగురోజులు వుండిపోయేవాడు.”

ఆమె మాట పూర్తి చేసే లోపలే గట్టిగా అరిచాడు.

“అడ్డమైన వాళ్ళందరినీ పోషించడానికి నా దగ్గరేం రాసులు పోసి లేవు.”

ఇక మౌనంగా వుండలేకపోయింది జగదీశ్వరి.

“వాడేం మనకులా గతిలేని వాడేం కాదు. వాడి ఏడి కెడు మెతుకులు కేగాక మనింటిల్లి పాదినీ పోషించగలడు కావాలంటే.”

“మీ పుట్టింటి సొమ్ము కోరుకోవడానికి నేనేం సిగ్గు లేనివాడిని కాదు. కావాలంటే వాడితోనే నువ్వూ ఊరేగు. నాకేం అభ్యంతరం లేదు.”

"ఎందుకు అంతంత మాటలంటారు నేను..." ఆమె కంఠం పూడిపోయింది.

భార్య కన్నీళ్ళల్లో అతని కోపం చల్లారింది. ఆమెను దగ్గరకు తీసుకుని బుజ్జగిస్తూ అన్నాడు.

"అలా ఏడవకు. నువ్వు అతనితోనే ఇరవై నాలుగు గంటలూ వుంటూ నన్ను నిర్లక్ష్యం చేస్తే ఎలా? అతను నీ కొడుకు కాని మరెవరన్నా కాని, నువ్వు నాకు తప్ప ఇంకెవరికీ ఏమీ కాకూడదని చెప్తున్నాను కదా! ఎందుకు నన్ను అర్థం చేసుకోవు!"

ఆమె అతనికి దూరంగా జరిగి కన్నీళ్ళు తుడుచుకుని అతని కళ్ళల్లోకి చురుగ్గా చూస్తూ అంది,

"అవును. మిమ్మల్ని నేనర్థంచేసుకుంటాను. కాని నన్నెవరు అర్థం చేసుకుంటారు? మీరు...మీరు...నన్నేనాడైనా అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించారా? బలంగా నా వ్యక్తిత్వాన్ని దెబ్బ తియ్యాలని చూచారేగాని, సున్నితంగా ఏ రోజైనా ప్రవర్తించారా?"

అతని జవాబుకైనా ఎదురు చూడకుండా గబగ గడి దాటి ముఖం కడుక్కుని కొడుకు దగ్గరకెళ్ళి "ఆలస్యమయింది కన్నా, ఇక పడుకో" అని ప్రక్కనే ఇంకొక మంచం మీద పడుకుని కళ్ళు మూసుకుంది.

ప్రొద్దున్నే లేచి బెడ్డింగ్ కడ్తున్న కొడుకును విచిత్రంగా చూచి,

"ఎందుకు కన్నా! సామాను సర్దుతున్నావ్" అంది జగదీశ్వరి.

"నేను వచ్చి అప్పుడే నాలుగు రోజులయింది పిన్నీ! అమ్మ నాకొరకు ఎదురు చూస్తూంటుంది."

"కన్నా!" ఆమె గొంతులో విషాదానికి చకితుడై కడ్తున్న బెడ్డింగ్ ఆపి కళ్ళెత్తాడు రమేష్.

"కన్నా! నీ పిన్ని దగ్గర ఇక వుండాలని లేదటరా..." నేను మాత్రం నీకు అమ్మను కానా?... నీ అమ్మకాదు నేను... నేనురా నీ కొరకు పదిహేను సంవత్సరాలుగా ఎదురు చూస్తున్నది."

కళ్ళు తుడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోతున్న పిన్ని చెయ్యి పట్టుకుని ఆపి "అది కాదు పిన్నీ!" అన్నాడు అస్పష్టంగా. నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో నిశ్శబ్దంగా కొడుకువైపు చూచిందామె.

"నీ దగ్గర ఎన్ని రోజులయినా వుండగలను పిన్నీ. కాని...కాని రాత్రి...."

ఆమె ముఖం కాంతి విహీనమయింది. ఒక క్షణం మయూరక గొణిగింది.

"నువ్వు విన్నావా?"

"విన్నాను పిన్నీ, అంతా విన్నాను."

అవమాన భారంతో ఆమె తల వంగిపోయింది. ఆ స్థితిలో పిన్నిని చూడగానే రమేష్ గుండెను ఎవరో పిండుతున్నట్లనిపించింది. చటుక్కున లేచి పిన్ని కెదురుగా నిల్చొని ఆవేశంతో చెప్పసాగాడు.

"ఏమీ తెలియని పసితనంలో నీ నుండి పారిపోయాను కానీ పిన్నీ! నీ జ్ఞాపకాలనుండి నాకు విముక్తి మాత్రం లభించలేదు. నేను దానిని కోరలేదు కూడాను. అమ్మతో వెళ్ళిపోయాక కూడా నీ దగ్గరకు పరుగెట్టు కొచ్చేయాలని ఆత్రాటం. తెలిసీ తెలియని వయసులో నా కెవరో చెప్పారు. 'ఇక పిన్ని నిన్ను చూడడానికి రాదని' ఎందుకో వెక్కి వెక్కి ఏడ్చానారోజు. 'పిన్నిని చూడాలనివుంది' అన్నప్పుడు అమ్మ మొదట కంట తడి పెట్టింది. పిన్ని కావాలని ఏడిస్తే కోప్పడింది. కొద్దిగా పెద్దవాడినయ్యాక కష్టనష్టాలన్నీ విడమర్చి చెప్పింది ఒకరోజు. ఆ రోజునుండి ఈ రోజు వరకూ వారు మూల వున్న నీగురించి తెలుసుకోవడానికే ప్రయత్నించాను. కాని తెలియకుండే ఎక్కువుండిపోయింది..." చెప్పడం ఆపి నిట్టూర్చాడు.

"ఎంత హుందాగా ఎంత ఠీవిగా వూహించుకున్నాను నీ గురించి నీ సంసారం గురించి! అంత ఎత్తులో అపురూపంగా

...లో పెట్టి ప్రతి క్షణమూ నిన్ను గురించి ఏవే తలచుకునేవా వాడిని.. నీ గురించి నీ సంసారం గురించి ఎంతో ఉన్నతంగా నా కంటిముందు మేడలు కట్టుకునే వాడిని. నా పసి హృదయంలో అంతగాఢంగా అల్లుకు పోయావు నువ్వు. నా వూహలన్నింటిలోను నువ్వే. మహారాణిలా యాజమాన్యం చేసే పిన్ని—"

"ఆ వూహాతోనే బ్రతికాల్పించి నేను. ఎందుకొచ్చానిక్కడికి. తర్వాత ఈ స్థితిలో నిన్నిలా వూహించుకోవటం. ఎంతో హుందాగా చిత్రించుకున్న పిన్ని ఇంత అసహాయురాలని తెలిసి ఎలా ఓర్చుకోవడం? అన్నీ పోగొట్టుకున్నా నీ గురించి అందరూ కథలు కథలుగా చెప్పినప్పుడు నేననుకున్నాను నువ్వేమీ పోగొట్టుకోలేదని. నీ ఆత్మవిశ్వాసం నీ కుందని నీ అహంకారాన్ని నువ్వు వదులుకోనందుకు సంతోషపడ్డాను. భోగ భాగ్యాలనుభవించక పోయినా నీ ఇంటిలో నీ కధికారం వుంటుందనుకున్నాను మరొక్కమారు దానితలొగ్గడానికి సంతోషమంటే ఇంతిదూరం పరుగు పరుగున వస్తే నేను చూసిందేమిటి?"

"పదిమందికి రెండు చేతులా బట్టలు దానం చేసి నువ్వు ఈనాడు రెండు చీరలతో కాలం వెళ్ళబుచ్చుతున్నావంటే నే నందుకు సిగ్గుపడడం కాని బాధపడటం కాని లేదు కాని పిన్ని.. నీ వ్యక్తిత్వం, ఆశయాలు, ఆదర్శాలు ఏవీ పోయాయి. నీ ఆత్మాభిమానం దెబ్బతింటుంటే కూడా ఎల

సహించగలుగుతున్నావ్, ఎలా ఓర్చుకుంటున్నావ్ పిన్నీ. ఆజ్ఞాపించడం తెలియని నిన్ను ఈ స్థితిలో చూడడానికి నా గుండె ఎలా గిలగిల లాడుతుందో నీకెలా చెప్పను... ఇంకా నన్ను ఇవన్నీ చూస్తూ ఉండమంటావా, పిన్నీ" ఆయాసంతో ఆగాడు.

అంతవరకు మౌనంగా వింటున్న జగదీశ్వరి అతనిని గట్టిగా గుండెల కదుముకుంది. అతని కళ్ళల్లోనుండి రెండు కన్నీటి చుక్కలు ఆమె భుజంమీద పడి ఇంకిపోయాయి.

"చాలురా. ఇంతకంటె ఇంకేదో కావాలనుకోవడ మెందుకు? తల్లి మీద సానుభూతి చూపించే కొడుకువు నువ్వున్నావు" ఆ తర్వాత అతని తల నిమురడంతప్ప ఇంకేమీ చెప్పలేకపోయిందామె.

కొద్దిసేపయ్యాక పిన్ని గుండెలమీదనుండి జరిగి ఆమె కళ్ళల్లోకి ఒక్కక్షణం చూసి తల వంచుకుని "నన్ను వెళ్ళనీ పిన్నీ" అన్నాడు. కొడుకు వైపు కళ్ళెత్తి చూడడం తప్ప జవాబు చెప్పలేదామె. కళ్ళెత్తి మరలా అతనే అన్నాడు.

"నీ మీదగాని, మరెవరి మీదోగాని కోపగించుకుని నేను వెళ్ళడంలేదు పిన్నీ! నేను స్థిరపడ్డాక నిన్ను తీసుకెళ్ళి కొన్నాళ్ళు నా దగ్గర వుంచుకుంటాను వుంటావా పిన్నీ!"

ఆమె కన్నీళ్ళ మధ్యనుండి చిరునవ్వు నవ్వి అంది, "అలాగేలేరా ఇప్పటికి ఆగిపో, రాత్రికి వెళ్దువుగాని."

ఆ రాత్రి కొడుకును పొలాయిన చెప్పి కష్టారి కాలంలో పడుకున్న భర్త దగ్గరకు పంపింది జగదీశ్వరి. గదిలో రాజు, కమల, భారతి అమాయకంగా, నిశ్చింతగా నిద్రపోతు న్నారు. పెళ్ళి రాజు ప్రక్కన పడుకుందామె. ఆ స్పర్శకు వాడిటు తిరిగి అమ్మను గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

నిగ నిగ మెరుస్తున్న వాడి బుగ్గమీద ఒక ముద్దు పెట్టుకొని మనసులోనే అనుకుంది జగదీశ్వరి.

"వీళ్ళందరినీ వదిలి ఆ లోకానికి వెళ్ళగలదు? ఈ మమత లబారినుండి తన కెన్నాటికి విముక్తి?"

కాళ్ళ దగ్గర చల్లగా తగలడంతో ఉలిక్కిపడింది.

"వెళ్ళొస్తాను. ఆశీర్వదించు పిన్నీ"

చటుక్కున లేచి కూర్చుని కాళ్ళ దగ్గరగా జరుపు కుంటూ, గాఢంగా నిట్టూర్చి అంది అస్పష్టంగా.

"కన్నా! నువ్వు అడగాలా బాబూ నా ఆశీర్వాదం కోసం?" ఏదో పోగొట్టుకో బోతున్నట్టు పిన్నివైపు తదే కంగా చూస్తున్నాడతను. ఆమె వున్నట్టుండి అతని రెండు చేతులు గట్టిగా పట్టుకొని ఆవేశంగా అంది.

"కన్నా! నాకు భర్త కావాలి, పిల్లలు కావాలి, అదిచ్చే గౌరవం కావాలి. అన్నిటిమధ్యా నువ్వూ కూడా కావాలి. కానీ...కానీ...నీకేం చెప్పను.. వెళ్ళు, వెళ్ళి రా. ఇంటికెళ్ళి ఇంకొకమారు పిన్ని అనిపించుకుంటావా ఒక్క."

"పిన్నీ!"

అతను చెప్పే మాటలు వినిపించుకోకుండా అతని చెయ్యి కట్టుకుని వాకిట వరకు తీసుకొచ్చి రహస్యంగా చెప్పింది గద్గద కంఠంతో.

"చూడు కన్నా! నా ఇంటి విషయాలు అమ్మకుగాని, అమ్మమ్మకుగాని తెలియనీయకు. నేను సుఖంగా వున్నానని చెప్పు." చెమ్మగిల్లిన కళ్ళతో ఆ చీకటిలో పిన్నివైపు దీనంగా చూశాడు రమేష్.

"ఎందుకురా అలా చూస్తావ్. ఇంకా పిన్నిలో అహంకారం, దురభిమానం మిగిలి వున్నాయనా?" సన్నగా నవ్విందామె. ఆ నవ్వు అతని చెవుల వరకు పోకి అతనిని బాధ పెట్టింది.

వాళ్ళిద్దరిని దూరం చేయడానికి బండివాడు తొందర పడుతున్నాడు. కొడుకు తల వంచి నుదుటిమీద ముద్దు పెట్టుకొని అంది "సుఖంగా వెళ్ళిరా కన్నా! అందరిని అడిగానని చెప్పు."

(స మా ప్తం)

జిల్లా గ్రంథాలయ సంస్థ, నెల్లూరు.
శాఖా గ్రంథాలయము, వావిళ్ళ.
3402